

Matildasta Pariisiin – Kolumnin lopussa on Mathildedalin ruukkitehtaiden vastine

Suomen hipstereimmistä paikasta Matildedalista, tarkemmin sanottuna sen ruukkikylästä löytyy tyhjennetty tiilinen vanha valimo. Sitä kutsutaan myös konserttitilaksi ja ruukkihalliksi. Rakennus on lämmittämätön, ja nykyisin siellä haiskahtaa home.

Vaatimaton ja karu tila puhkeaa kuvainnollisesti kukkaan aina joskus kesällä, kun siellä järjestetään merkittäviä konsertteja. On kuultu ja nähty Brushanea, Ladies First Bandiä ja muita.

Matildan ruukinhalli heräsi taas oikein kunnolla eloon, kun eräs Suomen suurimmista egoista tuli musikantteineen sinne esiintymään. Kyseessä on taiteilija Jorma Uotinen ja Trio Avec. Konsertin teema kulki nimellä Pariisin taivaan alla.

Olen eksynyt aikaisemmin pariinkin Uotisen esitykseen. Pariisi ja ranskalaiset laulelmat ovat toimineet aina pääjuonena, mutta joskus on poikettu Berliiniin matkalaukkua etsiskelemään ja pistäydytty Buenos Airesissa tangon taikaa tavoittelemassa. Säestäjinä on soittanut ainakin sellisti ja haitaristi, joskus on pelattu myös bandoneónilla.

Uotisen shown vetävän piirteen on muodostanut hyvin suunniteltu, jopa ohjattu jutustelu. Sanataiteilija Taina West on kirjoittanut Uotiselle riimitettyjä repliikkejä. Toinen piirre on esiintyjän omakohtaisuus. Se ei ole oikein itseironiaa eikä edes oikein itsekehua, vaikka joskus se sitä lähestyykin. Luulen. Jutut lienevät vaan metkasti kerrottuja tositarinoita.

Jorma Uotisen sisääntulo säväytti. Miten joku voi ottaakaan tilan niin suvereenisti haltuunsa. Valkoinen täydellisesti istuva puku, lahkeissa kymmenen sentin upslaakit, liivit, henkselit, vaalea lierihattu, kullanväriset kengät ja isot tummasankaiset lasit. Osa yleisöstä meni jo tästä sekaisin. Ensispiikissään taiteilija tähdensi, että pukeutuminen on ollut hänelle aina pilkuntarkkaa.

Enimmät laulut laulettiin ranskaksi. Useimpien sanoma on kyllä ennestään tuttu. Uotinen kertoi ennen laulua lyhyesti kappaleen sisällöstä. Vaikkei olisi kertonutkaan ja vaikkei sanomaa tuntisikaan, tulkinta paljasti kyllä laulun viestin.

Välipuheet menivät tässäkin konsertissa todella henkilökohtaisiksi. Tarina Jorman ja Helena Lindgrenin kohtaamisesta oli erittäin liikuttava. Uotinen kertoi Helenan tulleen heti ensitapaamisesta hänen viereensä ja viipyneen 18 vuotta.

Helenalta on kuulemma kysytty, että eikös se Jorma ole oikein emähommo. Helena oli vastannut, että ei ainakaan hänen kanssaan.

Konsertissa koki myös monta kertaa sen lumoavan tunteen, että esiintyjä katsoo minua suoraan silmiin – vain ja ainoastaan minua. Taitavat taiteilijat osaavat tämän taidon, jolla vähän huiputetaan yleisöä.

Helena Plathánin sello ja Petri Ikkelän haitari kaikuivat mukavasti kolkohkossa tilassa. Olisi vanhaan metalliverstaaseen mahtunut vähän myös bandoneónin metallista sointia. Nurkassa kökötti iso flyygeli, mutta Ilkka Joronen tyytyi pimputtelemaan sähköpianoa.

Äänentoisto oli järjestetty päältä päin katsoen vaatimattomin välinein mutta ammattimaisesti. Ei tullut mökää. Uotinen hallitsee myös mikkilaulun, joka on ihan oma lajinsa. Tässä konsertissa ei tarvittu efektipedaalia eikä looperia saatikka autotunea.

Konsertin järjestäjä oli ajan tasalla. Ovi avattiin jo tuntia ennen. Ennakkoon lippunsa hankkineet pääsivät ajoissa valitsemaan paikkansa, koska katsomossa ei ollut paikkanumeroita. Jonottaminen palkittiin!

Home ei valimossa haise

Mathildedalin ruukkitehtaat haluaa vastata pajenin viime viikon kolumniin.

Mathildedalissa järjestettyä konserttia käsitelleessä jutussa todettiin, että valimotila on lämmittämätön ja siellä haiskahtaa home.

Ruukkitehtaat vastaa, että tilassa on tehty homekartoitus ja sen mukaan hometta ei ole. Yrityksestä todetaan, että vanhassa, teollisuuden käytössä olleessa maalattiaisessa rakennuksessa voi olla hajuja, mutta kartoituksen mukaan hometta ei ole.